

GÖTEBORGS UNIVERSITET
HÖGSKOLAN FÖR SCEN OCH MUSIK

PASSIVA INFLUENSER

En undersökning i hur en musikalisk förebild påverkar lyssnarens egna
musicerande

Emil Blommé

Examensarbete inom konstnärligt kandidatprogram i musik,
inriktning världsmusik

Vårterminen 2015

Examensarbete inom konstnärligt kandidatprogram i musik, inriktning världsmusik
15 högskolepoäng
Högskolan för scen och musik, Göteborgs universitet
Vårterminen 2015

Författare: Emil Blommé

Arbetets titel: PASSIVA INFLUENSER – En undersökning i hur en musikalisk förebild
påverkar lyssnarens egna musicerande

Handledare: Dan Olsson

Examinator: Lena Dahlén

Nyckelord: Trumset, transkribering, influenser, frasering

ABSTRACT

By transcribing one drum solo recorded and performed by myself and another performed by Philly Jo Jones, a drummer I've heard and listened to through out my life, I try to find answers to the question: How much are we influenced by the music and the musicians we listen to?

My experiment starts with me recording a improvised drum solo and then transcribing it. Then I found and transcribed a drumsolo by Philly Jo Jones that I had not heard before. The results of these experiments showed some interesting similarities between my own playing style and Philly Jo Jones and I learned a lot about what stuck with me from listening to him playing, and what didn't.

Innehållsförteckning

1. Inledning	5
1.1 Bakgrund	5
1.2 Syfte	7
1.3 Frågeställningar	7
1.4 Metod och upplägg av arbetet	7
1.5 Material	7
1.6 Språkliga förutsättningar	8
2. Det praktiska arbetet	8
2.1 Inspelning och val av material	8
2.2 Analys av noter	9
2.3 Min analys, rad för rad	12
3. Analys av solona som helheter	16
3.1 Dynamik	16
3.2 Intensitet	16
3.3 Återkommande fraser och handsättningar	17
3.4 Ljudideal	18
3.5 Stämning och efterklang	18
3.6 Cymbaler	18
4. Reflekterande analys	19
4.1 Inläring utav Philly Jo Jones solo	19
4.2 En återblick över frågeställningar	20
4.3 Reflektion över planknings-och inlärningsprocessen	21
5. Inspirationskällor	22

1. Inledning

1.1 Bakgrund

Första året på Midgårdsskolan, musikgymnasiet i Umeå, börjar jag intressera mig för musiken som varit med mig från början. Jag har växt upp med en jazzsångerska till mamma och en jazzsaxofonist till pappa. Mina första minnen av musikglädje består av när ett av Sveriges främsta storband repade i vårt hus i Jakobsberg utanför Stockholm. Jag satt och tittade på när Måns Ekman, ibland Martin Wikström, stämde om mina trummor och sedan började repa. Jag satt som förtrollad, ibland under hela repetitionerna.

Sedan gjorde jag såklart revolt mot den musiken och började lyssna på pop, punk, rock och annan populärmusik. Tills jag började på Midgårdsskolan. På Midgårdsskolan fanns det lärare och även elever som spelade jazz. Min trumlärare spelade jazz. Jag kunde nu se jazzmusiken som något eget istället för något kopplat till min familj. Jag kände igen mig i musiken så starkt och fick nu ett sammanhang att utforska musiken för mig själv och utvecklade därmed en fascination för det improviserade trumspelet. Det första albumet jag plockade upp ur pappas skivsamling var *Relaxin' with the Miles Davis Quintet*, och trumisen som spelade hette Philly Jo Jones. Jag lyssnade och spelade till det albumet under en lång tid, och fortsatte sedan lyssna på fler album där Philly Jo var med. Han startade min drivkraft att utforska jazzmusiken och det improviserade kompaniet.

Efter gymnasiet sökte jag några jazzutbildningar, bland annat på Bollnäs folkhögskola. När höstterminen snart skulle börja hade jag inte blivit antagen någonstans men visste att jag hade en bra reservplats på Bollnäs folkhögskola. Jag gick in på hemsidan för att se om något hade ändrats och ser att de saknar elever på folkmusikutbildningen. Jag hade inte blivit antagen på jazzutbildningen och började nu fundera, ska jag söka folkmusik? Jag pratade med pappa som peppade mig att söka, ”All musik är bra musik, du kommer lära dig något nytt.” sa han. Jag sökte, och kom in.

Under min tid på folkhögskolan blev min fascination för den improviserade musiken starkare. Att jag dessutom studerade folkmelodier på trummor med Petter Berndalen stärkte bara min drivkraft att inte spela trummor som något statiskt utan istället som något rörligt och fritt. Jag började lyssna på mycket fri improvisationsmusik till exempel Ornette Coleman, Atomic och Eric Dolphy. Jag släppte dock aldrig taget helt om Philly Jo Jones och hans melodiska improvisationer. Eftersom han spelade med bland annat Miles Davis Quintet var han väl känd och jag tyckte mig ibland höra hans

influenser i den nya musiken jag upptäckte. Jag fortsatte lyssna på honom när jag blev nostalgisk eller ville slappna av med musik jag redan kände igen.

Och nu är jag här. Sista året på musikhögskolan, världsmusikprogrammet. För att ni ska förstå konceptet med mitt arbete ska jag berätta lite om min tid här. Min tid på musikhögskolan har varit en kamp i att hitta min röst, mitt spel, mitt syfte. I början höll jag mina två intressen separerade. Jag spelade melodispel med folkmusiker och improviserade med jazzmusiker. Jag vet nu att min intention alltid varit att kombinera dessa två, för det var alltid svårt att hitta ett fokus. Vilken stil ska jag öva på idag? Vem är jag? Hur spelar jag? Vad är min "grej"?

Dessa frågor är inte lätta att brottas med när man går på en linje som värdesätter tradition relativt högt. Min tradition i folkmusiksammanhang har alltid varit den nordiska och den har jag framfört på ett sätt jag lärt mig av Petter Berndalen, en unik och nyskapande röst i folkmusiksverige. Petter pratade ofta om vikten av att vara unik, och jag håller med. Det är intressant att vara slagverkare som spelar nordisk folkmusik av den anledningen att vi inte har en tradition att bygga på. Det finns heller inte så många av oss och detta skapar ett pressat läge. Om du apar efter någon för mycket så vet alla vem du apar efter. Kort och gott; vill du jobba som slagverkare och spela nordisk folkmusik så ska du vara unik och ha din egen stil. Lycka till.

Under min tid på världsmusiklinjen har jag testat gränserna för vad som kan göras med den nordiska folkmusiken. Min undermedvetna drivkraft att kombinera improviserat komande med folkmusiken gjorde att jag sakta men säkert, på osäker fot, blandade in improviserat komp i mina ensembler. Jag tog det jag brukade göra i jazzsammanhang och satte in det i folkmusiken. Ibland fick jag höra att jag spelade jazz. Fast jag spelade folkmusik. Jag fortsatte fundera och experimentera och desto mer jag improviserade i mina ensembler desto mer kom melodispelet tillbaka. Det är här jag befinner mig nu. Jag spelar improvisationer och hintar och understryker melodier. Så vad vill jag göra nu? Vad blir mitt sista projekt?

Jag vill förstå mitt eget spel ännu bättre och lära mig av min egen historia. Genom att göra detta arbete vill jag lära mig mer om Philly Jo Jones spel och se, på ett mer konkret sätt, hur han har påverkat mitt spel. Världsmusikprogrammet handlar mycket om att utforska olika traditioner och rötter och nu har tiden kommit för mig att utforska mina egna.

1.2 Syfte

Mitt syfte med arbetet är att undersöka hur musikern Philly Jo Jones har inspirerat mig och format mitt spel.

1.3 Frågeställningar

- På vilka sätt har jag påverkats av Philly Jo Jones spel? Vad har jag tagit med mig?
- Hur mycket påverkas man av sina inspirationskällor enbart genom lyssning, utan att plankta eller kopiera genom aktiva val?

1.4 Metod och upplägg av arbetet

För att närma mig mina frågeställningar och motivera mitt syfte så kommer jag använda mig av inspelning och plankning. Jag ska först spela in en improvisation med mig själv och sedan välja ut en inspelning av Philly Jo Jones när han improviserar som jag inte har hört förut. Anledningen till att jag väljer ett solo jag inte har hört är att jag vill undersöka vilka likheter jag har med honom som musiker och inte vilka likheter jag har med ett specifikt solo som jag lyssnat mycket på.

Nästa steg är att plankta de båda inspelningarna genom att skriva ner dem i noter. Notbilderna skall jämföras med varandra och analyseras för att hitta svar på mina frågeställningar och se vilka konkreta saker jag har fått med mig genom att lyssna på hans spel.

För att gå ännu djupare är sista steget att jag ska lära mig att spela min plankning av Philly Jo Jones solospel. Detta för att kunna svara på mina frågeställningar ännu mer utförligt och dessutom kunna känna i kroppen vad som känns familjärt och inte. Genom att lära mig spela hans solo kommer jag kunna jämföra det med mitt spel i allmänhet och inte bara med mitt plankade solo i fråga.

1.5 Material

Album – *Kelly at midnight*

Artist – Wynton Kelly Trio

Spår – 5. Pot Luck, 5:24 – 6:09

Utgivningsår och bolag – 1960, Vee-Jay Records

1.6 Språkliga förutsättningar

Här skall jag definiera några centrala begrepp som jag använder mig av i uppsatsen.

Pulsslag – Den jämna pulsen i ett stycke musik. I en fyrtakt finns fyra pulsslag.

Tungt pulsslag – Ett tungt pulsslag är t.ex. första och tredje pulsslaget i en fyrtakt då dessa visar pulsen för halva tempot.

Spökslag – Ett väldigt svagt slag som ofta används i utfyllnads syfte i en starkt markerad rytm.

Voicing – I min uppsats syftar detta ord på vilket instrument du väljer att spela. Om du spelar samma rytm först på virveltrumman och sedan på hängpukan så har du använt olika voicing.

Cross-stick – Detta innebär att sätta ena trumstockens druva (topp) mot trumskinnets och sedan slå den andra trumstocken på den vilande trumstockens skaft.

2. Det praktiska arbetet

2.1 Inspelning och val av material

Det första jag valde att göra när jag startade mitt praktiska arbete var att spela in en egen improvisation på trumset. Vid inspelningen bestod trumsetet utav baskagge, virveltrumma, hängpuka, golvpuka, hi-hat och två cymbaler. Denna uppsättning är den som jag själv är mest familjär med, vilket passade väldigt bra för detta arbete då Philly Jo Jones (enligt mina egna observationer) också använder sig främst utav denna uppsättning utav trummor och cymbaler.

Varför jag valde att börja från den här änden är för att jag inte ville bli påverkad och inspirerad utav Philly Jo Jones spel som jag senare skulle planka. Jag ville att min inspelning skulle demonstrera mitt eget spel och uttryck som det är och låter just nu så starkt som möjligt. Innan jag påbörjade min inspelning så lyssnade jag mest på mig själv när jag lyssnade på musik. Jag hade en serie improvisationer som jag hade spelat in tidigare med min telefon som jag lyssnade på för att försöka ta inspiration från mig själv så mycket som möjligt inför arbetets start.

Inspelningen var svårare och tog längre tid att göra än jag hade trott. Jag la ner ungefär sju timmar

utspritt på två dagar på att spela in improvisationer och lyssna igenom inspelningarna. När jag började spela in gick jag in med känslan att det skulle gå lätt och snabbt att få en bra tagning. Detta var dock lättare sagt än gjort. Snabbt började tankar som ”Tänk på att du måste visa ditt alldeles egna uttryck nu!” och ”Tänk på att du ska skriva ner detta på noter sedan, spela tydligt!” dyka upp i huvudet och jag var tvungen att ta många pauser för att kunna slappna av. Jag blev heller inte nöjd med någon inspelning jag gjorde. Så då tog jag en dags paus från att spela in, satte mig ned och lyssnade igenom inspelningarna och upptäckte att det sista jag spelade in faktiskt var en okej tagning! Dock var den ganska lång så jag var tvungen att begränsa hur mycket jag skulle planka. Sådär lät det: se bifogad fil **Audio 1**.

Nu skulle jag välja ut en inspelning med Philly Jo Jones att planka och skriva ner i noter. Jag valde att leta upp ett solo som jag inte hade hört förut eftersom jag framför allt ville se hur jag har påverkats utav hans spel i allmänhet och inte utifrån en specifik soloinsats som jag hört många gånger. Jag letade runt lite på youtube.com och hittade en skiva som jag varken hört eller hört talas om med pianisten Wynton Kelly och hans trio med Philly Jo Jones på trummor och Paul Chambers på kontrabas. Skivan är inspelad år 1960 och heter *Kelly at midnight*. På skivan finns en låt som heter ”Pot Luck” där Philly Jo Jones har ett solo som föll mig i smaken. Här är citatet från låten som jag valde att planka och analysera: se bifogad fil **Audio 2**.

När jag plankade improvisationerna använde jag mig utav Reaper, ett program som används mest för inspelning och mixning men där man även kan sakta ned ljudfiler så man hinner höra vad som händer. Jag använde även Reaper när jag spelade in mig själv. En bit in i plankningsprocessen började jag upptäcka vissa förbryllande likheter mellan improvisationerna, något som gjorde mig ännu mer sugen på att se resultatet. Här nedan får ni se noterna på båda improvisationerna och en analys av likheterna.

2.2 Analys av noter

De båda notbilderna visas nedan i sin helhet utan redigeringar och kommentarer och sedan följer min egen analys utav noterna. Lägg märke till att de båda improvisationerna är exakt lika långa, ett resultat av att min improvisation var så pass lång att jag valde att planka lika mycket av den som jag gjorde utav Philly Jo Jones solo, det vill säga 36 takter. Philly's solo är plankat i sin helhet. Första notbilden är min egen improvisation och den andra är Philly Jo Jones improvisation. Längst ned på andra notbilden finns en notguide för den som inte är van att läsa noter för trumset. En detalj som inte finns noterad i Philly Jo Jones solo är att han i vissa partier spelar raka åttondelar till skillnad från resten av solot där åttondelarna är triolunderdelade.

Takterna där Philly har raka åttondelar som underdelning är: Takt 1 t.o.m 4 (rad 1) och takt 8 t.o.m 21 (sista takten på rad 2 t.o.m första takten på rad 6).

Mitt solo har triolunderdelning hela vägen.

Emil Blomme' - solo

RL RL RLRLR osv... LRL

RLRLRLRL RLRLRLRL RLRLRLRL RLRLRL

RLRLRLRLRL RLRLRLRLRL RLRLRLRL

LRLRLRLRLRL RLRLRLRL RLRLRLRL RLRLRL

RLRLRLRLRL RLRLRLRL RLRLRLRL RL

RL RLRL osv...

RLRLRLRL RLRLRLRL RLRLRLRL RLRLRLRL

Philly Jo Jones- Pot luck solo Trans. Emil B

RLRL RR RR RR RR RR

LRLRL RR RR RRLRLRL

RLRL RLLRLRL RLRLR osv...

RRL RRL RRLRLRL RLRLRL RLRLRL RRRRRR RL

RLRL RR RLRLR R R RLLRLRLRL LRLRLR

RRL RRL RL R R RLRLRLRL RLRLRL osv...

RLRLRLRLRLRL RLL osv...

RLR LRLRLR RL

Virveltrumma hängpuka golvpuka baskagge cross-stick

Cymbal hi-hat tramp hi-hat öppet tramp

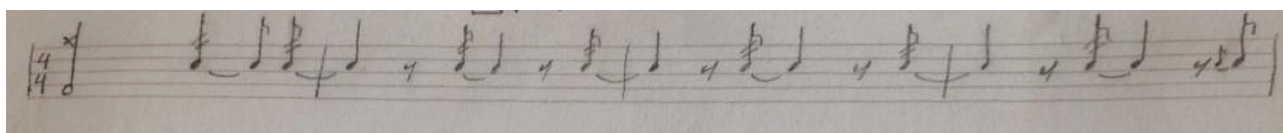
Under varje rad så finns en tolkning av handsättningen, R står för "Right hand" och L står för "Left hand". Detta är som sagt en tolkning som jag själv har gjort och jag har skrivit ut en handsättning där jag tycker att det är relevant för hur det sedan (enligt mig) kan spelas på det mest praktiska sättet.

2.3 Min analys, rad för rad.

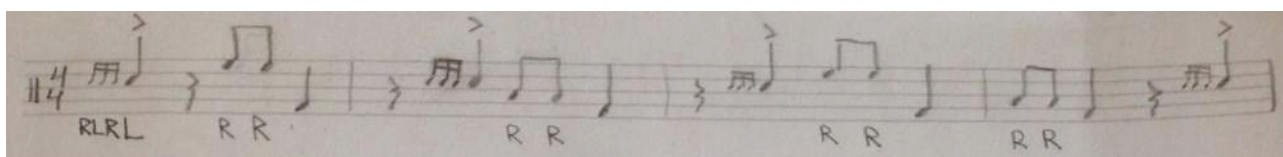
Nu ska jag gå igenom vilka likheter och paralleller jag hittar i dessa två solon. Jag kommer gå igenom en rad i taget för att sedan gå igenom återkommande handsättningar, fraseringar och markeringar och till sist ge en generell reflektion över solona som helheter.

Rad 1.

På första raden hittar vi bara rytmiska likheter i första takten. En stark markering på ettan och nästa slag kommer på tredje pulsslaget. Det finns dock likheter i karaktären då första raden i båda solona är relativt gles jämfört med resten av solona. En ganska öppen början helt enkelt.

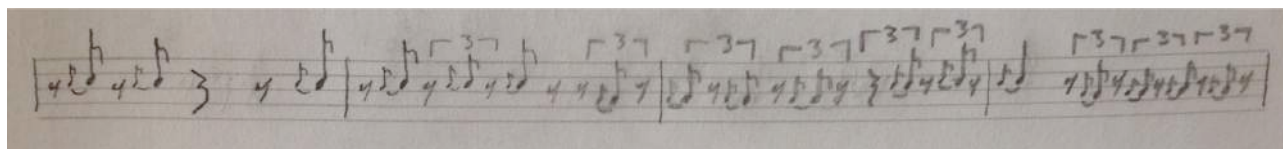
Emil.

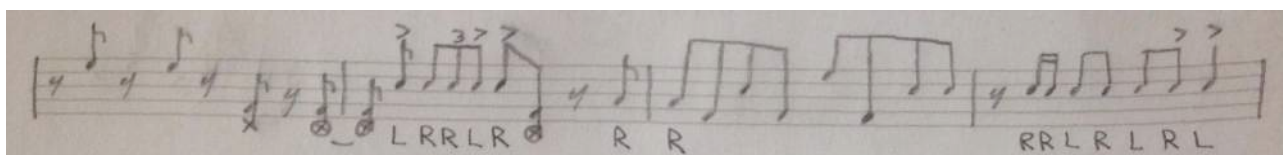
Philly.

Rad 2.

På andra raden kommer den första likheten som jag upptäckte mellan solona. Rent rytmiskt sett så är första takten identisk förutom att Philly Jo Jones spelar ett slag mer än vad jag gör. Den andra likheten här är i takt två där de båda solonas första åttondelstriol kommer in på exakt samma ställe. Mitt triolmönster består förvisso bara av ett slag, men båda mönstren ramas in på samma sätt med en åttondel på virveltrumman precis innan och en precis efter. I övrigt är det inte många likheter, en tydlig skillnad är att Philly hittills använder baskaggen betydligt mer än jag gör.

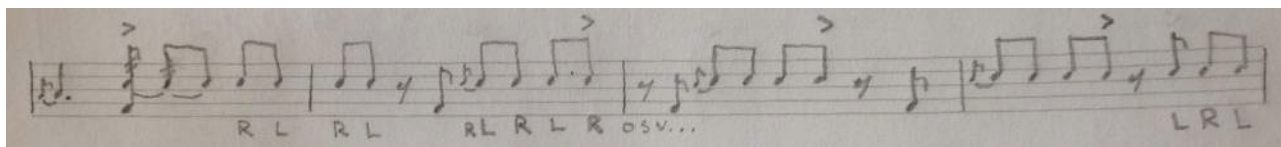
Emil.

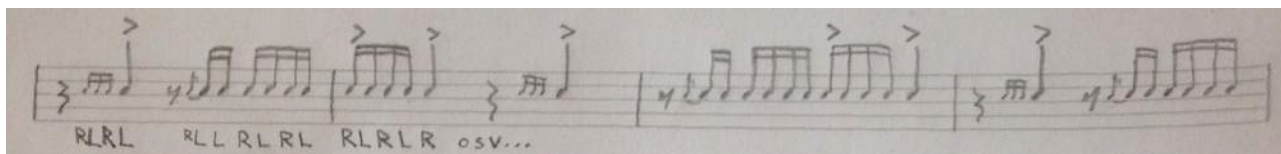
Philly.

Rad 3.

På rad tre hittar jag även där en intressant parallell. Vi båda spelar våra solon i fyra fjärdedels takt och på rad tre börjar vi båda spela mönster på sex slag som rör sig över taktstrecken. Jag startar dock mitt mönster i andra takten på denna rad och Philly direkt i första. En annan skillnad är att Phillys mönster är sex fjärdedelar långt medan mitt mönster är sex åttondelar långt.

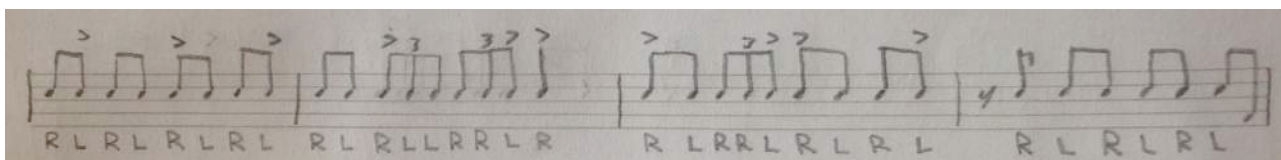
Emil.

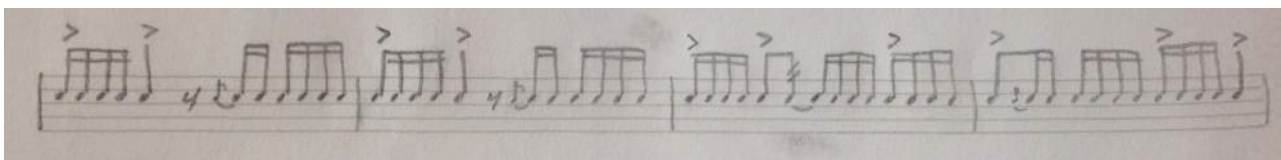
Philly.

Rad 4.

Inga större likheter på rad fyra. Philly fortsätter sitt mönster från rad tre med en variation och jag går ifrån mitt mönster och in i variationer mellan trioler och åttondelar. Den liknelse som går att visa på skulle väl vara att vi båda nästan bara spelar på virveltrumman. Enda undantaget är mitt sista slag på raden som är en baskagge.

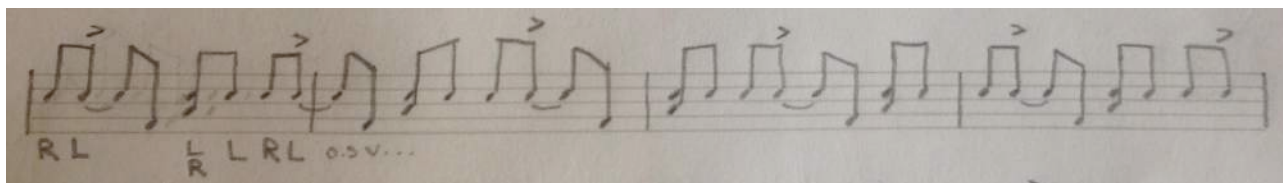
Emil.

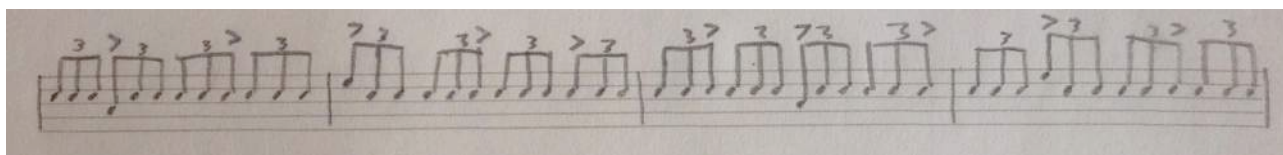
Philly.

Rad 8.

Här går vi båda tillbaka till att spela relativt statistiskt. Jag börjar spela ännu ett mönster på sex åttondelar (som på rad tre) och Philly går över i ett triolmönster på nio slag. Vi båda spelar alltså mönster som rör sig över taktstrecken.

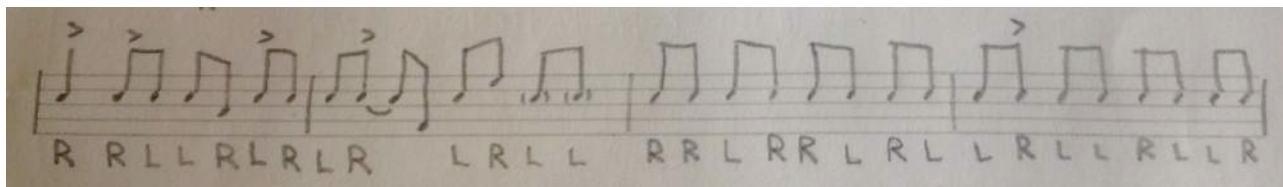
Emil.

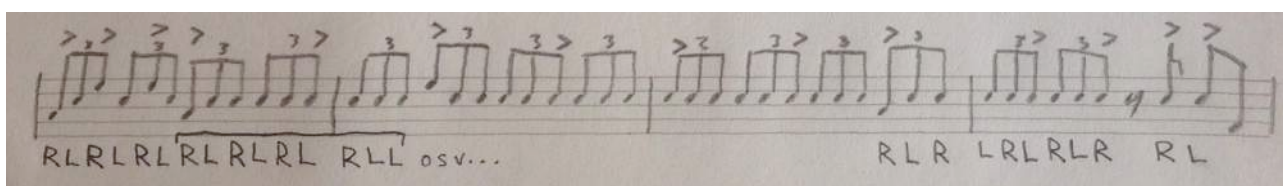
Philly.

Rad 9.

Jag går ifrån mitt mönster och går i de två sista takterna in i ett mönster på tre åttondelar. Philly gör en variation på sitt mönster och håller i det nästan hela vägen till solots slut. Enda markeringarna som sammanfaller är första pulsslaget i första takten och min andra åttondel i sista takten som sammanfaller med Phillys tredje slag i hans triolmönster på samma ställe.

Emil.

Philly.

3. Analys av solona som helheter.

Här kommer min analys utav solona i fråga om dynamik, intensitet, återkommande fraser eller handsättningar och ljudideal. Lyssna med fördel på **Audio 1** och **Audio 2** igen under denna sektion.

3.1 Dynamik.

Vi börjar med att titta på dynamiken i Philly Jo Jones solo. Om man ser på solot i stort så är det faktiskt inte så mycket dynamik att prata om. Självklart finns det dynamiska förändringar i enskilda takter, fraser och slag men som jag uppfattar det finns det inte något längre parti i solot där man entydigt upplever en dynamisk skillnad. Tendenser finns på rad 8 och 9 där han för det mesta håller sig till sitt mönster på nio trioler. Där är det många spökslag som kan ge intrycket av en svagare dynamik.

I mitt solo finns liknande tendenser. Det finns två ställen där jag upplever tydlig dynamisk skillnad i mitt solo. Det första är rad 5 och 6 där det blir ett längre parti med bara virveltrumma och hängpuka. Precis som i Philly Jo Jones solo är det många spökslag som skapar en lägre dynamik och inte att jag t.ex börjar spela glesare. Det andra är i de två sista takterna på sista raden där jag spelar ett mönster på tre åttondelar på virveltrumman.

Båda solona uppvisar inga större dynamiska kontraster. Mitt solo har lite mer mjukhet i mittenpartiet, men i stort är båda solona ganska "jämntjocka" och har en aggressiv dynamisk jargong.

3.2 Intensitet.

Philly Jo Jones spelar med hög intensitet genom nästan hela sitt solo. I slutet på rad två går han ner något i intensitet, men bara för en kort stund. På rad tre återgår han till den ursprungliga intensiteten. Som en kort effekt. Precis som i dynamiken ska vi också här tala om rad 8 och 9 där han blir lite mer vilande i sitt repetitiva mönster i händerna. Men solot präglas utav hög intensivt spel utan att han någonsin tappar kontrollen.

Också mitt solo är av den höga intensiva sorten. Även i rad 5 och 6 där dynamiken går ned finns en intensitet kvar som gör sig påmind i accenterna bland de många spökslagen. Jag upplever att intensiteten börjar gå ned lite på rad 8 och håller i sig till slutet på rad nio där dynamiken också går

ned.

Solona liknar varandra även på detta plan men jag måste ändå medge att Philly Jo Jones vinner matchen om högst intensitet.

3.3 Återkommande fraser och handsättningar.

Det här ämnet har vi delvis berört ovan, men vi skall nu se närmare på återkommande handsättningar och fraser som jag har gemensamt med Philly Jo Jones.

Påfallande i Philly Jo Jones spel, är hans användande utav baskaggen. Han använder den främst för att markera synkoper. Det är endast på rad 1 och i andra takten på rad 6 som baskaggen landar på ett pulsslåg. Två gånger i hans solo används baskaggen tre gånger inom loppet av en takt, t.ex. i takt 7 och takt 25 där han spelar exakt samma fras i båda takterna men med olika voicing.

Därtill: hans fras på sex fjärdedelar som vi ser på rad 3 och 4 och hans mönster på nio åttondelstrioler som vi ser på rad 8 och 9 som båda upprepas och varieras.

I mitt solo används i regel baskaggen precis innan ett markerat slag, en flam eller båda händerna samtidigt. Enda gången detta inte händer är i andra takten på rad 9 och första takten på rad 1. En annan återkommande företeelse i mitt solo är ett mönster av tre åttondelstrioler följt utav en åttondel eller en fjärdedel där både den sista åttondelstriolen är markerad och fjärdedelen/åttondelen efter. Handsättningen som återkommer vid detta mönster är RRLR. Exempel på detta ser vi på rad 3 och rad 6.

Vad hittar vi då för gemensamma nämnare mellan mitt solo och Philly Jo Jones i den här aspekten? Det mest slående tycker jag är användandet utav baskaggen. I Philly Jo Jones solo landar baskaggen på ett pulsslåg endast fyra gånger och alla är på första raden. I mitt solo landar baskaggen på ett pulsslåg bara en gång och detta händer i första takten på första raden. Sedan är den bara ett verktyg för att markera synkoper i båda solona.

En annan intressant likhet är min återkommande fras på tre åttondelstrioler och en fjärdedel/åttondel där sista triolen och fjärdedelen/åttondelen är markerade med handsättningen RRLR. Denna fras hittar man också i Philly Jo Jones solo i andra takten på andra raden. Min transkribering av handsättningen ska tas med viss försiktighet eftersom det är en tolkning, men det känns ändå kul att hitta denna fras även i hans solo eftersom jag själv är medveten om att jag tycker om att använda just denna fras väldigt mycket.

3.4 Ljudideal.

Nu ska jag gå igenom lite hur våra trumset låter jämfört med varandra. Hur trumseten låter beror såklart delvis på hur de är uppstickade och eftersom jag inte vet hur många mikrofoner som användes vid inspelningen av Philly Jo Jones solo tänkte jag mest gå igenom hur trummorna är stämde, hur mycket efterklang de har och vad cymbalerna har för karaktär. Eftersom jag har hört mina egna trummor i verkligheten och inte bara på inspelningar, som fallet är med Philly Jo Jones trummor, så kanske jag inte är bästa personen att bedöma detta eftersom jag redan har en annan bild av hur mina trummor låter än hur de låter på inspelningen, men jag gör ett försök.

3.5 Stämning och efterklang.

Jämfört med dagens standardstämning är Philly Jo Jones trummor stämde väldigt högt. Baskaggen är dock relativt mörk och dov. Jag upplever hans stämning som väldigt typisk för 50 och 60-talets jazzinspelningar. Golvpukan har klart mest efterklang av trummorna. Virveln har ett betydligt kortare ljud men kommer ändå på andra plats. Hängpukan har knappt någon efterklang att prata om och inte baskaggen heller.

Jag upplever att min virveltrumma ringer lite mer och är lite mindre stum. Den har också ett varmare ljud än Phillys, vilket kan bero på inspelningsteknik och mikrofon. Min virvel är också lägre stämde, något som gäller resten av trumsetet också. Baskaggen är i och för sig svår att jämföra eftersom han har ett mycket mer dämpat ljud än jag.

Efterklangen är också något man prata ganska generellt om i det här sammanhanget. Alla mina trummor ringer längre än Phillys, kanske med undantag för golvpukan där min faktiskt är ganska dov.

3.6 Cymbaler.

Eftersom de enda cymbalerna som används i dessa solon är hi-hat så finns det inte mycket att diskutera här. Enda undantaget är första takten på rad 1 där jag använder ride-cymbalen en gång. Om vi jämför hi-hatsen med varandra hör man ganska snabbt att min hi-hat har en mörkare karaktär än Phillys. Detta tror jag är resultat av ljudidealen som finns nu och ljudidealen som fanns då. Detta märker man även på de andra cymbalerna. Om man lyssnar på hela "Pot luck" så hör man att Phillys ridecymbal också har ett ljusare och öppnare ljud än min ridecymbal som är mörkare och

torrare.

4. Reflekterande analys.

4.1 Inlärnin g utav Philly Jo Jones solo.

Efter att jag analyserat alla noter var det dags att lära sig spela Phillys solo och se hur hans fraser kändes att spela. Jag ville känna efter i kroppen vad som kändes naturligt och vad som inte kändes naturligt för att få en ännu tydligare bild utav hur jag influerats av hans spel.

De rader som kändes mest bekväma och naturliga för mig var rad 1, 2, 7, 8 och 9 medan rad 3,4,5 och 6 inte kändes lika naturliga.

Rad 1 består av fraser som jag själv nog inte skulle spela spontant men de var ändå så luftiga och enkla att jag inte hade några svårigheter med dem.

Rad 2 är nog den rad där jag kände igen mig själv mest. Triolfrasen i andra takten vet jag att jag själv använder en hel del och synkoperna i första takten är ju samma som jag själv spelade i mitt solo. I tredje takten har vi en fras med varannan hand och varannan baskagge, också det en fras som jag vet att jag själv använder en hel del. Och fjärde takten är så enkel att inte heller den kändes främmande.

Rad 3, 4 och 5 har en upprepan de fras på sex fjärdedelar med variationer. Det här partiet har egentligen inga konstigheter och jag själv använder ofta fraser som rör sig över taktstrecken. Det som inte känns helt naturligt för mig är att fraserna under större delen av partiet både startar och landar på baktakten, alltså tvåan och fyran i en fyrtakt. Jag är mer van vid att höra starka markeringar antingen på synkoper eller på de tunga pulsslagen alltså ettan eller trean i en fyrtakt. Jag hade inga svårigheter att spela dessa rader men själva känslan av vart pulsen var kändes ovan.

Rad 6 kändes mest ovan i andra och tredje takten. Fraseringen i andra takten med en lång virvel för att sedan avsluta med en sextondels cross-stick till en baskagge och hi-hat tramp kändes inte helt naturlig. Och att i tredje takten påbörja ett triolmönster på synkop in till tvåan föll sig inte heller helt naturligt.

På rad 7 kommer ”varannan hand varannan baskagge”-mönstret tillbaka vilket kändes bekvämt

även denna gång. Andra takten är enkel och lättspelad och i takt tre börjar ett triolmönster efter en åttondelstriols paus. Detta är snarlikt det som kändes obekvämt på raden innan men här känns det helt naturligt. Vad en åttondelstriols paus kan göra va? Triolmönstret flyter på under rad 8 och 9 med mindre variationer och det här partiet känns mest skönt att spela.

Att lära sig det här solot resulterade i att jag kände mig närmare hans spel och kunde förstå det på en högre nivå än innan. Alla partier kändes inte helt naturliga för mig vilket bara gjorde processen intressantare, roligare och mer lärorik.

4.2 En återblick över frågeställningar.

- På vilka sätt har jag påverkats av Philly Jo Jones spel? Vad har jag tagit med mig?

Denna fråga tycker jag har fått ett tydligt svar i analysen. Ljudidealen låg en bit ifrån varandra men när det gällde uppbyggnaden, rytmiseringarna och attityden i spelet så fanns många likheter att se. Detta tror jag kan bero på att ljudidealet i musik i allmänhet har ändrats så drastiskt från 1960 till 2015. Däremot så studerade man delvis samma saker då som man gör nu. Man studerar rudiments som har sin bakgrund i marschmusiken då som nu och studerar man jazz nuförtiden studerar man ofta trumslagare från den här eran när jazzen fortfarande var stor och dessutom producerade banbrytande trumslagare och musiker i genren. Jag säger inte att jazzen inte fortsätter utvecklas idag men 50 och 60-talet är fortfarande en viktig period för den moderna jazzen som man tycker om att blicka tillbaka mot.

Så slutsatsen är väl att när det gäller ljudideal tycker jag att min virveltrumma är det som ligger närmast hur Philly Jo Jones låter. Detta kan enkelt förklaras med att min virveltrumma är tillverkad uppskattningsvis någon gång under 40 eller 50-talet.

Det som gick att se tydligast som influenser upplever jag var i viss mån specifika rytmer, men framför allt intensiteten, dynamiken och uppbyggnaden utav solot.

- Hur mycket påverkas man av sina inspirationskällor enbart genom lyssning, utan att planka eller kopiera genom aktiva val?

Den här uppsatsen kan ju egentligen bara delvis ge ett svar på den här frågan. Detta arbete är ett stickprov, och alla likheter jag hittat mellan mitt eget solo och Philly Jo Jones solo kan lika gärna

vara rena tillfälligheter istället för faktiska bevis på hur jag har blivit influerad av hans spel. Jag blev hur som helst överraskad över hur mycket liknelser jag kunde hitta mellan mig och Philly Jo Jones spel. Mest förvånad blev jag över att början på våra solon var så lika och att första takten på rad 2 nästan hade exakt samma rytm. Jag började skratta för mig själv för att det var en sådan oväntad likhet.

4.3 Reflektion över planknings- och inlärningsprocessen.

Detta arbete har för mig varit en intressant inblick i mitt eget spel och i Philly Jo Jones spel. Jag tycker att detta har varit en fantastisk metod att använda när man är i den situationen jag var i när arbetet började. Jag var i något av en identitetskris och hade börjat fundera över mitt eget spel och hur jag egentligen låter. Hur personlig är jag i mitt spel? Är jag bara en kopia av någon annan? Hur mycket snor jag från andra trummisar?

Jag kände att det här projektet gav mig en större uppfattning om vad jag gillar, inte gillar och vad jag har för ideal. Jag har blivit bättre på att lyssna på mitt egna spel i realtid och har genom detta fått verktygen att våga vara äventyrlig och gå ifrån mina invanda mönster.

Man blir inte en kopia av någon annan bara för att man hör den personen spela mycket. Man blir inte ens en kopia om man försöker spela som någon annan. Min trumlärare Göran Kroon berättade för mig att han hade hört (osäker källa) att Philly Jo Jones älskade Buddy Rich och ville spela som honom, något som jag aldrig kunde ha gissat. Samma lärare berättade att han hade hört (osäker källa igen) att saxofonisten Ornette Coleman älskade Charlie Parker och försökte spela precis som honom. För er som inte har hört Ornette Coleman eller Charlie Parker spela så kan jag berätta att de inte har mycket gemensamt över huvud taget.

När jag gick in i det här projektet så kände jag mig lite orolig. Jag tänkte tankar som ”Tänk om jag spelar exakt som han?” och ”Tänk om jag blivit en kopia av honom utan att märka det själv?”. Jag var lite orolig över vilket resultat jag skulle få när undersökningen var över. Så vad jag tar med mig från detta är att man aldrig ska vara rädd att undersöka sina rötter eller att undersöka sig själv, för inget dåligt kan komma utav det. Man blir bara en gnutta mer självmedveten och mer benägen att göra aktiva val i hur man vill spela eller låta.

5. Inspirationskällor.

Miles Davis, *Relaxin' with the Miles Davis Quintet*, 1958 Prestige.

<http://www.allmusic.com/album/relaxin-with-the-miles-davis-quintet-mw0000188060>

Wynton Kelly Trio, *Kelly at midnight*, 1960 Vee-Jay Records.

<http://www.allmusic.com/album/kelly-at-midnight-mw0000108901>

Bifogade ljudfiler

Audio 1 – Emil Blommé solo, 2015.

Audio 2 – Wynton Kelly Trio, *Kelly at midnight*, spår 5. Pot Luck 5:24 – 6:09, 1960 Vee-Jay Records.